

ingen udrykningstjeneste. Der er bevilget penge, der er taget politisk beslutning, men der er ingen, og der er ingen af de faglige organisationer, der vil være med til det; man har ikke kunnet forhandle noget igennem. Det er det, der er vores anliggende, det må man kunne få løst. Jeg vil på Venstres vegne også bede om, at Socialdemokratiet giver tilsagn om, at dette her nu bliver løst. Vi kan ikke have, at man politisk kan tage beslutning om noget, og så kan det ikke lade sig gøre, fordi faglige organisationer spænder ben for det.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Ja, det kan jo godt være farligt at sige noget, har jeg fundet ud af.

Jeg vil sige til hr. Peter Duetoft, at jeg tror, jeg blev misforstået, for det, jeg synes man skal gøre, er at falde over de amter, som eventuelt forsynder sig, i stedet for at stå og generalisere, som om faktisk ingen gør noget ved noget som helst. Det var det, jeg prøvede at få frem i mit første indlæg, og som måske blev lidt misforstået.

Jeg vil ikke refereres for, at jeg skulle have sagt, at der ikke er nogen problemer i dette her, for det er der. Det har jo § 71-udvalget, der har været ude, set. Jeg synes, man skal slå ned de steder, hvor det er galt, og så tage en forhandling med de konkrete amtsråd om, hvordan man får løst de her problemer.

Så vil jeg sige en anden ting, som vi nok heller ikke kan tale os helt uden om. Vi har jo også mange andre sociale problemer i dette land. Når man ser på, at danske kommuner, ansvarlige danske kommuner er i gang med at oplære 79-årige mænd i at gøre rent, fordi de ikke længere kan få 2 timers hjemmehjælp hveranden uge, så synes jeg også, der er noget, der halter dér. Det kan man ganske enkelt ikke være bekendt.

Jeg har et spørgsmål til fru Tove Lindbo Larsen, der formentlig også skal herop igen i løbet af kort tid. Jeg vil godt høre Socialdemokratiets mening om hr. Peter Duetofts forslag om, at hvis dette her problem er så stort, som man fremstiller det, så går man ind i en øremærkningssituation og siger til amterne: Der gives de og de refusioner af disse her udgifter. Jeg synes, Socialdemokratiet skulle stå frem og svare på, hvordan man ser på det.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg skal heller ikke gøre andet end noget, der, synes jeg, på nuværende tidspunkt er nødvendigt, nemlig at klargøre problemet omkring udrykningstjenester.

Ja, det er politisk besluttet, vi vil gerne have det. Hvem var det så, der godt ville gå i gang? Det var jo Københavns Kommune, der meget gerne ville gå i gang med det med udgangspunkt i Bispebjerg Hospital. Og Københavns Amt ville gerne med den meget omtalte psykiatriske afd. P som udgangspunkt gå i gang med det. Viborg Amt ville også gerne. Det strandede på en forhandling med lægerne.

Og hvad kunne man så gøre ved det? I al almindelighed vil man jo gerne – og skal man vel – lade folk forhandle ting på plads. Men jeg vil gerne medgive, at det også ligger mig og regeringen som sådan stærkt på sinde. Vi vil gerne gå ind i det med hensyn til de regler, der nu er omkring aftaler, og se, om det dog ikke kunne lykkes at blive færdig. Det er simpelt hen utilfredsstillende at have en situation, hvor man har en idé, man brænder for – det gør vi jo alle sammen – men ikke kan få gennemført det gode, fordi der er aftalemæssige komplikationer.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg har en fornemmelse af, at de forskellige partier nu har oprustet hinanden til at finde ud af, at Socialdemokratiet ikke vil være med til at løse udrykningstjenesten. Jamen det vil vi. Vi vil have denne udrykningstjeneste i gang, og som jeg også sagde det i min tale, er vi optaget af at opfange nogle problemer, så de ikke udvikler sig. Det kan man gøre via en udrykningstjeneste; det kan være et af midlerne. Og vi er klar til at bede om, at dette kommer i gang, og at man får nedbrudt de problemer, de mure, der måtte være, for at det kan ske. Så der er altså ingen tvivl om, at vi vil være med til at få styrket indsatsen på udrykningstjenestens område. Det håber jeg nu er klart.

Det andet, spørgsmålet om, at de penge, der bliver bevilget, også skal bruges til det, de bliver bevilget til. Jamen det har vi jo gjort i satspuljen. Der er jo netop en øremærkning dér. Og vi vil, at de penge, der bliver bevilget til det psykiatriske område, bliver anvendt til psykiatrien og ikke til en motorvej, eller hvad man nu kunne finde på at skyde nogen i skoene.